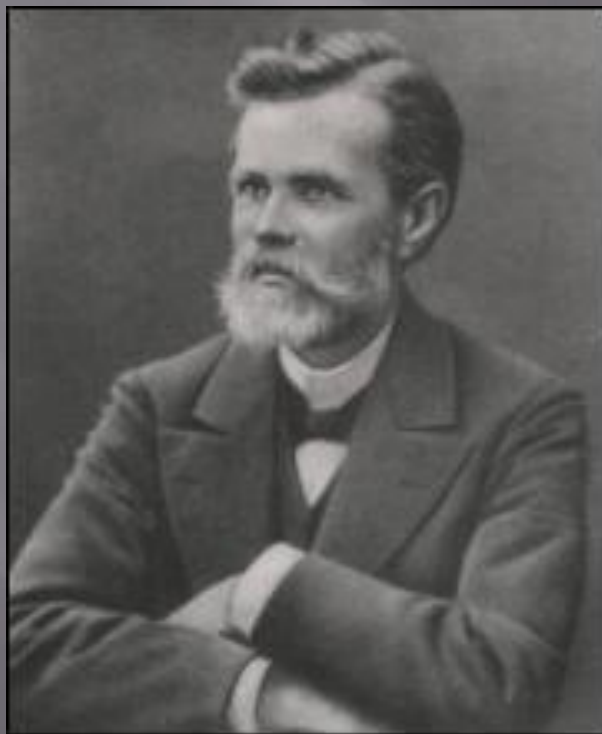

НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ ІВАН СЕМЕНОВИЧ

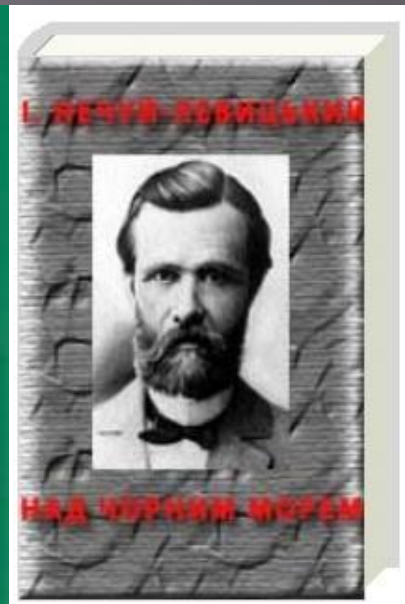
(1918 – 1838)

Зміст презентації.

1 Біографія

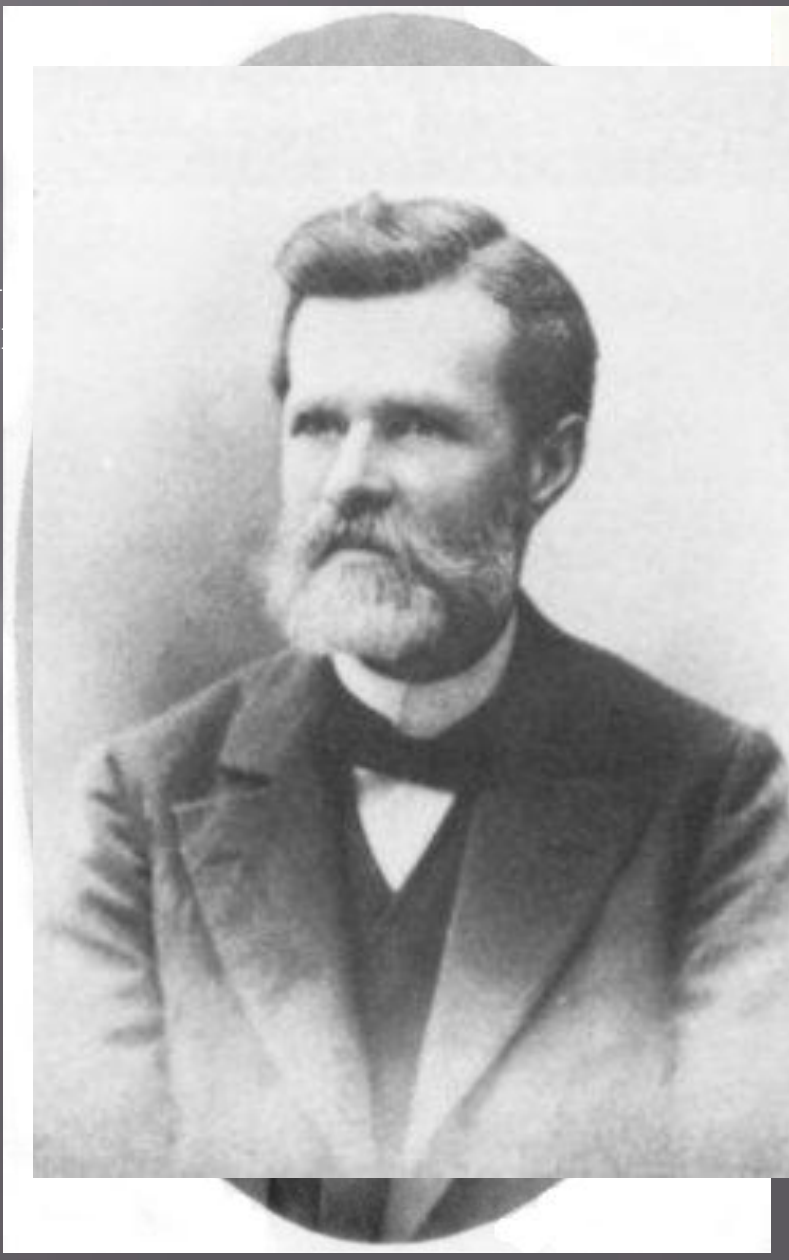
2 Погляди на розвиток української мови і літератури

Біографія.

Півні Певський пов'язаний з історією української літератури, як «Микола Жербя» (1878), «Кайдашева сім'я» (1879), «Бурлачка» (1880), «Старосвітські батюшки та матушки» (1884), «1885 року вичухали Леву» (1885), «Пантеон» (1888), «Скрипльжені» (1892), «Томіж порогами» (1893). На початку століття писав про українську літературу, як «Українська література» (1867) та «Сорок п'ять років життя» (1867). До останніх творів належать «Українська поезія» (1906) та «Українська проза» (1906).

Півні Певський народився 25 листопада 1838 року в селі Певське, яке належало до володіння князя Олександра Івановича Певського. Він був сином Певського Миколи Івановича та Жербя Катерини Іванівни. Він вступив до Київської духовної академії в 1855 році. Після закінчення навчання в 1865 році він працював у Володимирському духовному училищі, а потім у Київській духовній консисторії. Він був членом Київського товариства української мови та літератури. Він працював у редакції журналу «Українська поезія» та «Українська проза». Він був одним з організаторів Київського товариства української мови та літератури. Він працював у редакції журналу «Українська поезія» та «Українська проза». Він був одним з організаторів Київського товариства української мови та літератури.

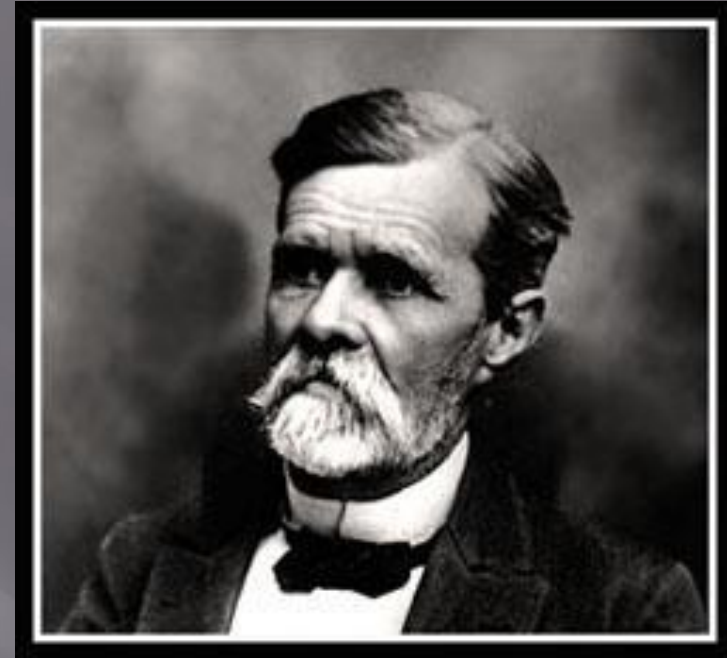

Погляди на розвиток української мови і літератури.

Маючи м'яку вдачу, Іван Нечуй-Левицький показував дивовижну твердість та категоричність, коли йшлося про святі для нього речі. У цьому вдався в батька-священника. Ще в Кишиневі написав працю «Про непотрібність великоруської літератури для України та Слов'янщини». Йшлося не про те, що ця література «гірша» за нашу — цінував Лескова, Толстого, Островського, особливо Щедріна. Але вважав: російська література потрібна для Росії, а нам потрібна своя. Гріх нашої інтелігенції, на думку Левицького, саме в тім, що вона виховалася на російській літературі, яка підмінила власну.

Так само категоричним був щодо правопису: «Писати треба так, як люди говорять!». Тому не терпів літеру «і», писав не «іх», а «йих» і т. ін. У заповітах вимагав, щоб так його друкували «на віки вічні». Правописні нововведення вважав «галицькою змовою». Нагадував інквізитора, готового спалити й власні книжки, якщо там буде ересь: «Хай краще згорять, ніж з отаким правописом!».

Живу мову він знав. Помічав русизми, полонізми й будь-які іншомовні впливи й уникав їх. До речі, вираз «старанно уникав» вважав польським: «Я сказав би: падковито одмикував — це чисто народний київський вираз». Казав не «негативне», а «відкидне» не

Творчість.

Друкуватися почав 1868 року («Дві московки»). Автор антикріпосницької повісті «Микола Джеря» (1876 року), повістей: «Бурлачка» (1878 року) — про життя заробітчан, «Хмари» (1874 року), «Над Чорним морем» (1893 року) — про діяльність української буржуазної інтелігенції. Йому належать гумористично-сатиричні твори «Кайдашева сім'я» (1879 року), «Старосвітські батюшки та матушки» (1881 року), «Афонський пройдисвіт» (1890 року).

Нечуй-Левицький виступав і як драматург (комедія «На кожум'яках», історичної драми «Маруся Богуславка», «В диму та в полум'ї» (1875 року) тощо, етнограф-фольклорист («Світогляд українського народу від давнини до сучасності» (1868—1871 рр.), «Українські гумористи й штукарі» (1890 року) та лінгвіст «Сучасна часописна мова в Україні» (1907 року); «Граматика української мови» в 2-х ч. (1914 року) тощо.

Івана Нечуя-Левицького покликали до письменницької праці муза Шевченка, романи Тургенева, повісті Гоголя і статті Писарева.

В роки навчання в духовній семінарії І. Нечуй-Левицький у полеміках із студентами виробляв свої стійкі національні погляди на розвиток української нації та культури. Нечуй-Левицький, не маючи змоги друкувати свої твори українською мовою на Наддніпрянщині, скориставшись допомогою П. Куліна, публікує у львівському журналі «Правда» статтю «Сьогочасне літературне спрямування» (1878). Пізніше, 1891 року, у статті «Українство на літературних поєвах з Московщиною».

Колись Нечуй Левицький сказав:

«Українська життя, то непочатий рудник, що лежить десь під землею, хоч за його вже брались і такі високі таланти, як Шевченко; то безконечний матеріал, що тільки ще жде робітників, цілих шкіл робітників на літературному полі»

Над презентацію
працювала:
Учениця 10 ПТ класу
Решельєвського ліцею
Гога Вікторія
2010 р.